

Sygn. akt V KO 80/21

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Kołodziejski

SSN Marek Siwek

w sprawie **A. S.**,

skazanego z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 listopada 2022 r.,

wniosku obrońców skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 października 2020 r., sygn. akt II AKa 13/20, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. III K 1/18,

na podstawie art. 544 § 2 i 3 k.p.k.

postanowił:

1) oddalić wniosek;

2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania

wznawieniowego, w tym wydatkami w kwocie 20 (dwudziestu) zł.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu, wyrokiem z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt III K 1/18, uznał A. S. za winnego tego, że w 2015 r. najpóźniej przed 25 marca 2015 r. w P., kierował wykonaniem przez Z. S. czynu zabronionego polegającego na nadużyciu uprawnień i wyrządzeniu szkody majątkowej w wielkich rozmiarach zarządzanemu podmiotowi w ten sposób, że jako prezesowi jednoosobowego

zarządu R. sp. z o.o. będącemu zobowiązanym na podstawie art. 201 § 1 k.s.h. do zajmowania się jej sprawami majątkowymi, wydał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polecenie zawarcia - wbrew zakazowi zawartemu w § 18 pkt 6 umowy spółki R. sp. z o.o. - umowy poręczenia do kwoty 2.300.000 zł umowy pożyczki zawartej 7 listopada 2014 r. pomiędzy T. S.A. z siedzibą w P. jako pożyczkobiorcą, a I. S.A. z siedzibą w P.1 jako pożyczkodawcą, w wyniku czego poręczyciel w celu zabezpieczenia swojego zobowiązania zobowiązał się względem I. S.A. do udzielenia nieodwołalnego pełnomocnictwa M. P., co w konsekwencji doprowadziło do zawarcia ze [...] Grupą Bankową umowy nr [...] blokady środków pieniężnych do kwoty 2.300.000 zł obowiązującej do 29 maja 2015 r. na rzecz M. P. jako beneficjenta blokady z jednoczesnym upoważnieniem go do dysponowania w danym czasie zablokowanymi środkami pieniężnymi oraz do odwołania blokady, na podstawie czego M. P. przelał w dniu 6 maja 2015 r. z konta rachunku bankowego R. sp. z o.o. na konto I. S.A. kwotę 2.300.000 zł, co wyrządziło jej szkodę majątkową w wielkich rozmiarach, tj. za winnego przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. i art. 296 § 2 k.k. i art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł; na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. sąd orzekł zakaz zajmowania funkcji kierowniczych oraz zajmowania stanowisk w organach spółek kapitałowych wobec oskarżonego A. S. na okres 10 lat; na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych A. S. i Z. S. solidarnie obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz R. sp. z o.o. kwoty 2.300.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 7 maja 2015 r. do dnia zapłaty.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, wyrokiem z 21 października 2020, sygn. akt II AKa 13/20, wydanym po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońców skazanego, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył karę pozbawienia wolności do lat 3, a w pozostałym zakresie utrzymał w mocy.

Obrońcy skazanego złożyli od powyższego wyroku kasację, która postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2021 r., sygn. V KK 154/21, została oddalona w trybie art. 535 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadna.

Obrońcy skazanego złożyli następnie wniosek o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania, powołując jako podstawę art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Wnieśli o uchylenie wyroków Sądu Apelacyjnego w Poznaniu oraz Sądu Okręgowego w Poznaniu w częściach dotyczących skazanego i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Jednocześnie domagali się sprawdzenia okoliczności faktycznych poprzez wezwanie i przesłuchanie w charakterze świadków wskazanych we wniosku osób. W przytoczonej argumentacji podnieśli uwagi odnoszące się do sposobu procedowania przez sąd odwoławczy na rozprawie apelacyjnej oraz skonstatowali, powołując się na okoliczności sprawy, że skazany nie popełnił przestępstwa.

W odpowiedzi na powyższy wniosek prokurator wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie. Odnosząc się w pierwszej kolejności do powołanej przez obrońców skazanego podstawy wznowieniowej (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.) oraz precyzując, że chodziło o lit. a), podkreślić należy, że to na autorach wniosku spoczywał obowiązek wykazania z dużym prawdopodobieństwem, że w świetle nowych faktów lub dowodów, nieznanymi w chwili orzekania organowi procesowemu, ani stronie, prawomocne skazanie pozostaje wadliwe, a nowe dowody wskazują w wysokim stopniu na niewinność osoby skazanej. Rolą sądu orzekającego w przedmiocie wznowienia nie jest procedowanie w przedmiocie odpowiedzialności karnej, lecz zbadanie, czy przytoczona we wniosku argumentacja wskazuje na istnienie ustawowych podstaw do wzruszenia prawomocnego wyroku. W tym kontekście wyeliminować należało już na wstępie zasadność podniesienia we wniosku o wznowienie kwestii nieobecności skazanego na rozprawie apelacyjnej, która wszak była już przedmiotem zarzutu kasacyjnego i w konsekwencji podlegała kontroli Sądu Najwyższego, czego wyrazem są stosowne rozważania tej materii (vide s. 8-9 uzasadnienia). Wprawdzie obrońcy skazanego wspominają obecnie o treści opinii sądowo – lekarskiej, wydanej w sprawie A. S. w ramach postępowania w przedmiocie odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności, o której Sąd Najwyższy, rozpoznając kasacje, nie miał jeszcze wiedzy, to jednak nie dezaktualizuje trafności uwag poczynionych w ramach pisemnych motywów wyroku,

a nade wszystko nie może mieć wpływu na wznowienie postępowania, gdyż odnosi się do zagadnienia, które nie wpisuje się w żadną z jego ustawowych podstaw.

W zakresie przytoczonej we wniosku materii dowodowej, podzielić należało pogląd wyrażony w pisemnej odpowiedzi prokuratora, zgodnie z którym okoliczności te nie stanowiły *novum*, a taki jest wymóg zawartego w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. obrońcy sprowadzili swoje wywody do próby wykazania, że przedstawiciele spółki N. mieli pełną wiedzę i akceptowali podjęte czynności, które w efekcie doprowadziły do ustanowienia dodatkowego poręczenia przez R. sp. z o.o. umowy pożyczki zawartej pomiędzy T. S.A. a I. S.A. Tymczasem okoliczność ta podnoszona była już przez skazanego w toku postępowania jurysdykcyjnego (rozprawa główna w dniu 24 kwietnia 2018 r. – k. 1252). Co więcej, była przedmiotem środka odwoławczego – apelacji obrońcy skazanego Z. S., do której szczegółowo odniósł się Sąd Apelacyjny w Poznaniu (pkt 3.1 uzasadnienia wyroku). Co do spełnienia w tym zakresie obowiązku rzetelnego ustosunkowania się do zarzutu zastrzeżenia zgłoszone zostały również w kasacji. Sąd Najwyższy uznał ich oczywistą bezzasadność, akceptując pogląd wyrażony przez sąd *ad quem* oraz objaśniając niuanse prawne, stanowiące podstawy funkcjonowania w obrocie prawnym spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i wskazując na okoliczności, które nie pozwalały na przyjęcie, iż akcentowana świadomość współników ekskulpować niejako działanie skazanego wykraczające nie tylko poza regulacje dotyczące działalności spółki, a nade wszystko wyczerpujące znamiona przypisanego mu przestępstwa. W świetle powyższego nie było przesłanek do przyjęcia podniesionych okoliczności za podstawę wznowieniową. Jak słusznie zauważył prokurator, sami wnioskujący mieli świadomość braku kluczowego elementu „nowości” w zakresie przytoczonych faktów, dostrzegając mimo tego, że „kwestia akceptacji i wiedzy przedstawicieli N. odnośnie do podjętej czynności ustanowienia dodatkowego poręczenia przez R. umowy pożyczki zawartej pomiędzy T. S.A. a I. S.A. nie została należycie wyjaśniona”. Dowodzi to wprost intencji w postaci dążności do ponownej weryfikacji materiału dowodowego, która obecnie nie powinna zostać dokonana, jako że nie spełnienia warunków powołanej podstawy wznowieniowej.

Mając na uwadze powyższe zapatrywania, nie stwierdzając przesłanek wznowieniowych oraz podstaw do przeprowadzenia wnioskowanych w trybie art. 546 w zw. z art. 97 k.p.k. czynności, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

I.n
at